

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
25 У.17214/12
17.04.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Гајић Салзбергер, председника већа, Маријане Тафра Мирков и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Мајом Панић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца „АА“ ауторско акционарско друштво из ..., ... и ББ из ..., ..., чији је заједнички пуномоћник Јованка Јовић Трифуновић, адвокат из Београда – Земун, 22. октобра бр. 7, поштански фах 1, против решења туженог Министарства финансија и привреде Републике Србије, чији је правни следбеник Министарство привреде Републике Србије, број: 720-00-198/2012-34 од 14.11.2012. године, у предмету промене у регистру, у нејавној седници већа, одржаној дана 17.04.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, у поступку по службеној дужности, оглашава се ништавим решење регистратора Агенције за привредне регистре који води Регистар привредних субјеката БД .../2012 од 30.07.2012. године и предмет враћа првостепеном органу на поновно поступање. Решењем од 30.07.2012. године регистратор Агенције за привредне регистре који води Регистар привредних субјеката, као првостепени регистрациони орган, укинуо је своје решење БД .../2011 од 10.05.2011. године о брисању из Регистра привредних субјеката „АА“ ауторског акционарског друштва ...,

Тужбом поднетом преко пуномоћника Управном суду дана 21.12.2012. године, тужилац оспорава решење туженог органа због погрешне примене закона, повреде правила поступка и непотпуно или нетачно утврђеног чињеничног стања, те

што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Указује да је дана 25.07.2012.године, ступањем на правну снагу одлуке Уставног суда Републике Србије I-Уз.850/2010 од 12.07.2012. године, престао да постоји правни основ побијаног решења, јер је утврђено да одредбе чл. 150.-154. Закона о стечају („Службени гласник РС“, број 104/09) нису у сагласности са Уставом. Наводи да је тужени орган, након ступања одлуке Уставног суда на правну снагу дана 25.07.2012. године био дужан да у оквиру својих права и дужности исту изврши, а не да и после 25.07.2012. године одлучује применом одредби чл. 150.-154. Закона о стечају за које је наведеном одлуком Уставног суда утврђено да нису у сагласности са Уставом. Стога је предложио да суд наложи Агенцији за привредне регистре да у Регистру привредних субјеката врати у пређашње стање (на дан 27.04.2010. године) упис привредног субјекта „АА“ АД, да избрише забележбе од 28.05.2010. и 10.05.2011. године из регистрације привредног субјекта „АА“ и да врати Привредном суду у Београду решење 16-Ст. 2836/2010 од 28.04.2010. године, као и решење Привредног суда од 09.02.2011. године, те да обавезе туженог да на име накнаде укупне штете због одбијања туженог да одмах и у потпуности изврши одлуку Уставног суда, исплати опредељени износ, као и да се тужени обавезе да тужиоцима накнади трошкове управног спора које је определио.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије. Поднеском од 10.01.2014.године, тужени је обавестио суд да је тужиоцу решењем Регистратора од 13.02.2013.године враћен активни статус, односно правни субјективитет, будући да је поновио поступак окончан решењем од 10.05.2011.године о брисању тужиоца из Регистра привредних субјеката у складу са решењем Привредног суда у Београду 16 Ст.2836/2010 од 28.01.2013.године.

Дописом суда од 20.03.2015.године тужиоцу је наложено да се изјани на наводе из поднеска туженог органа од 10.01.2014.године, који је, заједно са решењем Регистратора Агенције за привредне регистре од 13.02.2013.године, уз допис достављен тужиоцу.

Поступајући по налогу суда, тужилац је поднеском од 03.04.2015.године изјавио да остаје при наводима из поднете тужбе, указујући да тужени није извршио предметну одлуку Уставног суда на начин прописан одредбама чл.60. и 61. Закона о Уставном суду.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује неосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, оспореног решења, те одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Одредбом члана 257. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10) прописано је да се ништавим оглашава решење које је у управном поступку донесено у ствари иза судске надлежности или у ствари о којој се уопште не може решавати у управном поступку.

Одредбом члана 258. Закона о општем управном поступку прописано је да се решење може у свако доба огласити ништавим по службеној дужности или по предлогу

странке или јавног тужиоца, да се решење може огласити ништавим у целини или делимично и да против решења којим се неко решење оглашава ништавим или се одбија предлог странке или јавног тужиоца за оглашавање решења ништавим допуштена је жалба, а ако нема органа који решава по жалби, против тог решења може се непосредно покренути управни спор.

Правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је у поступку по службеној дужности у коме није било повреде правила поступања, огласио ништавим решење Регистратора Агенције за привредне регистре који води Регистар привредних субјеката БД .../2012 од 30.07.2012. године, налазећи да је решењем од 30.07.2012. године, донетим у управном поступку првостепени орган поступао у ствари која је из судске надлежности, правилно налазећи да је првостепени орган решење од 10.05.2011.године могао да измени по истој процедури по којој је то решење донето, те је правилно нашао да су испуњени услови из члана 257. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, када је решио као у диспозитиву.

Наиме, у поступку проведеном по службеној дужности, тужени орган је утврдио да је првостепени орган, решавајући по захтеву овде тужиоца, решењем од 30.07.2012.године укинуо своје првостепено решење БД .../2011 од 10.05.2011. године о брисању из Регистра привредних субјеката „АА“ ауторског акционарског друштва ..., Како је првостепени орган решење од 10.05.2011. године донео поступајући по службеној дужности у спровођењу правноснажног решења Привредног суда у Београду 16-Ст. 2836/2010 од 08.02.2011. године, које решење је, сходно тада важећој одредби члана 154. став 1. Закона о стечају представљало правни основ за брисање из регистра, то је првостепени орган, по налажењу туженог, наведено решење о брисању од 10.05.2011. године могао изменити по истој процедури по којој је наведено решење и донето, односно само ако би му од стране надлежног Привредног суда у Београду, а у смислу начела судског спровођења поступка из члана 6. Закона о стечају, у законом остављеном року, било достављено правноснажно решење, којим би тај суд, у складу са одредбом члана 61. Закона о Уставном суду, а с обзиром на донету одлуку Уставног суда Србије број: I Уз.850/2010 од 12.07.2012. године, претходно иземнио своје решење под Посл.бр.16-ст. 2836/2010 од 09.02.2011. године о аутоматском стечају стечајног дужника „АА“ АД ..., тако што би исто ставио ван снаге.

Управни суд је оценио наводе тужбе, али налази да исти нису основани, с обзиром да је оспорено решење донето по службеној дужности, а с позивом на одлуку Уставног суда I Уз.850/2010 од 12.07.2012. године. Осим тога, решење првостепеног органа од 30.07.2012.године поништено је овом тужбом оспореним решењем, а решење првостепеног органа од 10.05.2011.године је у поновљеном поступку управо по захтеву тужиоца поништено новим првостепеним решењем Регистратора од 13.02.2013.године и тужиоцу је враћен активни статус, односно правни субјективитет.

Одлучујући о предлогу тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да исти није основан. Ово са разлога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да овај суд, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима, пресудом реши управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције, претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није био случај.

Са наведених разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилца применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним

споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлучујући о захтеву за накнаду трошкова управног спора, суд је на основу одредбе члана 66. и 67. Закона о управним споровима, а сходном применом члана 151. Закона о парничном поступку („Сл гласник РС“, бр. 72/11), на које упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, имајући у виду успех тужилаца у овом спору, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ У БЕОГРАДУ
дана 17.04.2015. године, 25 У.17214/12

Записничар
Маја Панић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Гајић Салзбергер,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ